

AM.

szirég
éze
ssza
ha
mba
Ily
me
illet
tem,
te a
egje
nsá
s ör
odig
y te
már
Jó
. Az
gam
áját.
i azt
etre
nger
? —
t. —
esett,
jtvé
ot
alom,
gy-é,
elet?
l. —
meg-
éssel
ami
eklő-
llósy
rma.
rói s
nezia
időn,
alatt,
rdos-
ltán.
foga-

KIS LAP

MENEKÜLŐ TÁRSASÁG. (Lásd a 255. lapon.)

XL. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. április 19-én.

Kö-
frt.,
0 kr.,
k.
ada-
si.

m-épület.
n.

MINOTAURUS.

— *Mese a görög hajdanból.* —

Ira Szidi néni.

ROEZENE űs városában, hatalmas hegy alján: sok, sok évvel ezelőtt élt egy kis fiu, akinek Thezeus volt a neve. Nagyatya Pittheus volt, az országnak uralkodója, kit rendkívül böles embernek ismertek. A kis Thezeus, ki a király palotájában nevelkedett, okos, értelmes fiu lévén, sok hasznát vehette az agg király oktatásának. Anyját Ethrának hívták, atyját azonban még sohasem látta. De már kis gyermek-korában Thezeust az ő édes anyja, Ethra, el szokta vinni az erdőre. Ott leültek egy mohával elborított sziklakőre, amely jó mélyen volt besüppedve a földbe. Itt sokszor beszélt fiának az ő édes atyjáról. Elmondta neki, hogy Egeus a neve, hogy hatalmas király Attikában, és Athnében lakik, a világ leghiresebb városában.

Thezeus nagyon szeretett hallani atyja felől és sokszor kérdezősködött, hogy ugyan mért nem jön el hozzájuk édes atyja Troezenébe?

— Jaj, kedves fiam, felelt erre Ethra sohajtva, királynak a népeiről kell gondoskodnia. Azok az ő gyermekei, akik fölött uralkodik. Csak ritkán ér ő reá arra, hogy a saját gyermekeivel is foglalkozzék, mint a többi szülők. Atyád nem hagyhatja el ám országát azért, hogy lássa az ő kis fiát.

— Ugy hát édes anyám, mért nem mehetek el én hires Athene városába,

hogy elmondjam Egeus királynak: »Ime, én vagyok a te fiad!«

— Az is meglesz valamikor, mondá erre Ethra. Légy türelemmel. Most indulni az ilyen nagy utra, ahhoz te nem vagy még elég erős, elég nagy.

— És mikor leszek majd elég erős és elég nagy? kérdé Thezeus.

— Ó, nagysokára bizony! felelé az édes anyja. Kicsinyke fiu vagy te még. Nézd, meg tudnád-e mozgatni ezt a szirtkövet, amelyen ülünk?

A kis legény nagyon bizott magához; megmarkolta a sziklát érdes hoporjainál, s úgy húzta, rángatta. Törte magát a nagy munkában, de hiába! — a nehéz szirtkövet csak nem birta megingatni. Nem is csoda, hogy nem birt vele, mert izmos embernek a teljes ereje köllött hozzá, hogy azt a követ meglódítsa.

A kis Thezeus édes anyja bús mosolygással nézte fiaskájának indulatos és mégis hasztalan erőlködéseit. Elszomrodott rajta, hogy máris mily türelmetlenül kívánkozik ez a gyermek az élet kalandjaiba.

— Lám fiam, mondá, nem megy az olyan könnyen! Sokkal több erőre van szükséged, hogy elengedhesselek Athénébe Egeus királyi apádhoz. De majd mikor ki birod emelni helyéből ezt a szirtkövet és elhozod ami alatta rejlik: megigérem, hogy akkor elmehetsz.

Ezután sokszor, újra meg újra megkérdezte Thezeus az édes anyját, nem mehetne-é már el oda? De édes anyja mindig csak a szirtkőre mutatott és azt mondá, hogy évek multán sem lehet még elég erős arra, hogy azt a követ

onnan elmozdítsa. De a rózsás arcú, göndör hajú fiú meg-megragadta az érdes követ, neki feszült, olyat igyekezővén végezni gyermeki erővel, amit még egy óriás is csak a két kezével tehetne meg. A szirtkő meg mintha csak még mélyebbre süppedt volna bele a földbe. A moha is mind sűrűbben lepte el, míg végre puha zöld padnak látszott, melyből csak itt-ott kandikált ki a granitkőnek egy-egy szürke búcza. A fölötté elágazó fák is reá hullaták megsárgult lombjukat, valahányszor eljött az ősz; és tövéből kinőtt a széles levelű haraszt és a vadrózsa, és felkúszva, elborította felületét. A mennyire látszott, a szikla oly szilárdan állt helyében, mint akár-melyik más része a földnek.

Thezeus oly erős ifjává nőtt fel, hogy az ő hite szerint rövid időn mégis ő lesz ennek a roppant sziklának a legyőzője.

— Édes anyám, most azt hiszem, megmozdult! kiáltott föl egyik ilyen támadás után. Annyi bizonyos, hogy körül kissé megrepedezett a föld.

— Nem, nem, gyermekem! mondá az anya. Lehetetlen, hogy megingattad volna. Hiszen gyöngé vagy te még ahhoz!

Nem is akarta elhinni, habár Thezeus megmutatta neki a helyet, hol, amint mondá, egy virág ki volt forgatva gyökerestül a kőnek megingatása következtében. De Ethra sohajtott és nyugtalanodott. Kezdte belátni, hogy fia nem gyermek többé, hogy már nem sokára kénytelen lesz kitenni a világ minden veszedelmének egyetlen gyermekét.

Egy év telt el azóta.

Ismét ott ültek a mohás szirtkővön. Ethra még egyszer elmondta az Egeus sokszor ismételt történetét s hogy mily örömmel fogadná Thezeust az ő pompás palotájában. Bemutatná őt udvarának s népének; megmondaná nekik, hogy ime: itt van az ő koronájának és birtokainak örököse.

Thezeusnak szeme szikrázott és lelkesedésében alig volt maradása, míg anyja beszélt.

— Édes anyám, Ethra! így kiáltott fel; soha sem éreztem magam felényi oly erősnek mint most! Nem vagyok én többé gyermek, sem fiu, sem ifju! Férfiúnak érzem magam! Itt az ideje, hogy komoly kísérletet tegyek ezt a követ kimozdítani a helyéből.

— Ne még, jó Thezeusom, kérlelte az anya. Ne még!

— De igen, anyám! mondá elszántan a fiú. Itt az ideje!

Azután megfeszítve minden inát, elszántan fogott a nagy munkába. Küzdött az esetlen nagy kővel, mint élő ellenséggel. Döngette-emelgette, szilárdul eltökélve, győzni vagy elveszni abban a helyben. Ha elbukik, legyen sirköve az a szikla!

Ethra ott állt, össze kulcsolva a kezeit. Lelkében vegyest hullámozott az anyai büszkeség az anyai aggodással, s így nézte fia küzködéseit. Egyszerre... a nagy szirtkő megmozdult! Lassan emelkedett ki a mohás takaró alól, majd a földből, magával rántva a tövestől kifordult bokrokat. Még egy hatalmas lökés... s oldalt esett a roppant szikla. Thezeus győzött! Föllélekzett s diadalmas öröm-

mel nézett rá édes anyjára, aki könnyes szemmel mosolygott feléje.

— Fiam Thezeus, mondá, látom: csakugyan megjött az ideje, hogy atyáddhoz csatlakozzál, nem maradhatsz tovább ná-

lam! Nézd, mit hagyott számodra a kő alatt Egeus, királyi atyád, midőn erős karral fölemelte és ide tette a sziklakövet erre a helyre, ahonnan most te kiemelted.

IGYEKSZIK ELREJTŐZNI. (Lásd a 256. lapon.)

Thezeus oda pillantott és csak most vette észre, hogy a szirtkő egy másik kőlapra nehezedett rá, mely ki volt vájva s hasonlított valami durván faragott lá-

dához, melynek a nehéz szirtkő volt a födele. A kivájasban aranyos markolatú kard feküdt, meg egy pár saru.

— Ez volt az apád kardja, mondá

Ethar
királ
mind
medd
kifor
most
doka
vezér
sokk
ban

R

Ethra és azok ott az ő sarui. Mikor elment királynak Athenébe, meghagyta, hogy mindaddig gyermeknek tekintselek, valaméddig férfiúnak nem válsz be azzal, hogy kifordítod helyéből ezt a szirkövet. Mármost húzzad föl a saruit, hogy a nyomdokaiban haladhass, és kösd fel az ő hadvezéri kardját és küzdj meg te is óriásokkal és sárkányokkal, mint ifju korában Egeus király.

— Elindulok Athenébe még ma! kiáltá Thezeus.

De édes anyja rávette, hogy maradjon még egy-két napig, míg rendbe hozza számára az ultra való szükséges holmiját.

(Folytatása következik.)

BETŰ REJTVÉNYEK.

L M R R D 'Ly

TAVASZI HADGYAKORLAT.

FEGYVERT forgatni ilyenkor
Tanul minden regruta:
Akár huszár, akár baka,
Vagy másféle katona.

Ágyu, szurony, kard és puska
Edzi lelkét és karát,
Hogy ha kell: meg tudja védni
A hazát és a királyt.

Mink is, gyenge nyúlfiacskák,
Háborura készülünk,
S gyakoroljuk lábainkat —
Mert ez a mi fegyverünk.

Erőnk a futásban rejlik —
S így hát ernyedetlenül
Vágtatunk mi, hős nyuszikák,
E kis alma-fa körül!

A mi hadgyakorlatunk ez —
Hős a legjobb futó;
Hej mert gyors az agár lába,
S még gyorsabb ám a golyó!

A HÁLADATLAN KIRÁLYFI.

— Mese hat képpel. —

OL volt, hol nem volt, az Ope-
rencziás tengeren is tul volt
egyszer valamikor egy csoda-
szép királykisasszony. Még az nem is
volt a legjelesebb tulajdonsága, hogy
olyan csodaszép volt: mert hát arról
sem tehetett volna, ha csunya lett volna.
De hát a szépségénél még százsorta
nagyobb volt az ő jósága és kedvessége,
az pedig már nagy dolog. Mert aki olyan
világszép, az könnyen elbizza magát,
hogy elég neki már a szépsége is.

De hát a csodaszép királykisasszony
nem bizta el magát, hanem kedves és
szelid maradt. Boldog és vidám volt
mindenki ott afényes királyi palotában
körülotte, csak azt várták már nagyon,
hogy megjőjjön az a királyfi, aki majd
feleségül veszi a királykisasszonyt, hogy
aztán együtt üljenek a királyi trónu-
son és uralkodjanak. Mert a király-
kisasszonynak nem élt már sem atyja,
sem anyja, és az öreg király azt ren-
delte, hogy az legyen a király, akit
a leánya választ. Mert hát vitéz király
kell a trónusra, aki hősi módon meg-
tudja védelmezni az országot, ha vesze-
delem fenyegeti. A gyöngye királykisas-
szony nem való arra, hogy nehéz kardot
forgasson; amíg király nem lesz, ő
sem ülhet a trónusra. Pedig hát min-
denki nagyon szerette. Alig várták,
hogy koronával a fején oda üljön a
trónusra.

No de ha nem jött az a királyfi, hát
nem tehettek egyebet, mint hogy vártak.

amíg egyszer majd csak előkerül vala-
honnán.

A királykisasszony egy csöppet sem
busult miatta, hogy nem teheti fejére
a koronát és nem ülhet a trónusra.
Voltak bölcsek tanácsosai, akik elintéz-
ték az ország dolgát; legalább nem köl-
lött a sok ügyes-bajos dologgal rontania
jó kedvét. Nem volt egyéb dolga, mint
hogy tetszése szerint tegyen jót, ameny-
nyit csak akar.

Ezt meg is cselekedte mindenkivel, aki
csak utjába ákadott. Még azt a vén hol-
lót is megsajnálta a kemény téli hideg-
ben, aki oda röpött a palota ablakára
és busan pislogatott befelé.

— Jaj de fáthatik szegény! szólt a
jó királykisasszony. Bevinném ide a szo-
bába, de tudom, hogy ezt nem szeretné,
mert a madár inkább fázik, csak szabad
legyen. De bizonyosan éhes is szegény!
No, várj, adok egy kis harapni valót.

És mindjárt szórt neki az ablakpár-
kányra mindenféle jó csemegét. A holló
pedig jóízűen falatozott.

A királykisasszony udvarhölgyei ije-
dezve látták ezt és óva intették, ne ad-
jon enni annak a csuf madárnak.

— Már mért ne?

— Mert ez bizonyosan annak a vén
varázslónak a hollója, aki ott lakik az
erdőben a szikla-barlangban.

— Nem tudom, azé-e, szólt a király-
kisasszony. De ha azé is, miért ne
könyörülnek meg rajta? Az éhség csak
ugy gyötri, mint akármely más terem-
tését az Istennek, azt pedig nem tudja
róla senki, hogy olyan gonosz volna,
aki éhhalált érdemelt.

Az udvarhölgyek csóválták a fejüket s még csak nézni sem szerették, hogy a királykisasszony mint eteti azt a csuf vén hollót. Mert hogy vén volt, az ugyancsak meglátszott rajta; még a fekete tolla is szürkülni kezdett már. De az étvágya hatalmas volt, és akármennyit evett, a legnagyobb falatot mindig utoljára hagyta. Nem is ette meg, hanem a csőrébe kapta és elröpült vele.

Mindennap pontosan megjelent a vén holló és minden nap pontosan megkapta a maga porcióját. Mikor végre kitavaszkodott, a holló elmaradt, de a jó királykisasszony most már nem busult miatta.

— Most talál eleséget bőven, nem éhez szegény öreg holló.

A szép tavaszi napokon a királykisasszony sem ült többé a fényes termekben, hanem kísétált a kertbe és még azon is tul a mezőre. Tul a mezőn a nagy sziklás hegység emelkedett. Oda már nem igen mert elsétálni, mert az gonosz hirü tájék volt. Ha pedig megelégte a sétát, megpihent a gyönyörű királyi kert valamelyik lugasában és hasznos kézi munkával foglalatoskodott.

Ott varrogatott, himezgetett egy napon ismét, s amint dolgoztatott, azt tapasztalta, hogy ollója már nagyon tompa, nem tud vele vágni.

— Ki kell köszörsültetni, mondá egyik udvarhölgyének.

— Az ám, csak hogy mostanság ez bajos lesz. Én is ugy vagyok az ollómmal, el is küldtem a köszörsühöz, de vissza küldte, hogy most nem érkezik, sokkal fontosabb dolga van.

— Már ugyan micsoda fontos dolga lehetne?

— Azt mondják, hogy most reggeltől estig kardot köszörül a katonáknak, azokkal pedig nem lehet tréfálni, mert ha megharagusznak, veszedelmes vitézek.

— Meghiszem. Hallottam is a hiröket, hogy nagyon kemény legények. De hát minek köszörsültetik a kardjukat? Hiszen nincs háboru? Én legalább semmit sem tudok róla.

— Éppen az a baj, hogy nincs. Ezek a nyughatatlan vitézek nem tudnak veszteg maradni. Kieszelték hát, hogy valami kalandra mennek. Beszélte a bátyám, mert az is köztök van.

— No, csak valami veszedelembe ne döntsék magukat!

— Nem félnek ők attól. Pedig azt hiszem, nagyon veszedelmes kalandra indulnak, mert régen hallottam már, hogy az a rejtelmes varázsló nem fél egy regement katonától sem, pedig olyan öreg ember, hogy már földig éra szakála.

— Ó, hát mit akarnak vele? Bántotta őket?

— Dehogyan bántotta! Nem bánt az senkit, nem is jön elő a barlangjából csak minden hetedik esztendő hetedik napján. Ott őrzi a barlangjában a rengeteg kincset, mely egy nagy ládába van berakva: csupa arany meg gyémánt és más drágakő. Akkora gyöngyök és gyémántok vannak ott, mint egy-egy tyuktojás. Nincs a világ kerektségén olyan király, akinek ilyen kincse volna. Ezt akarják megkaparítani.

— De azt nem szabad! Hiszen nem az övék.

— Már azt ők nem kérdik. Eltökélték, hogy megkerítik, és megvívják a vén bűvész-mesterrel. Meg is ölik, az már bizonyos.

— Az csuf gonoszság volna, azt én nem engedem meg. Mit vétett nekik az a szegény öreg ember? Aztán honnan tudják, hogy gonosz boszorkány-mester? Hátha nem is az?

— Az bizony meglehet, hogy nem az. Ártani legalább nem ártott még senkinek, de hát olyan a hirtelensége, és az már mindegy, nekik a kincsre fáj a foguk.

— Én pedig meg fogom tiltani.

— Jaj, drága királykisasszonykám, ne igen szóljon bele a dol-

gukba, mert abból nagy baj lehetne. Nyakas, dühös népség az ilyen kemény katona. Ha volna hős, hatalmas királyunk, az más! De így mit tehetünk? Ha föllázadnak, megtámadják a palotát, leöldösnek mindnyájunkat!

Már ez szöveget ütött a királykisasszony fejébe. Azok a durva katonák biz ezt megtehetik, nem tanácsos kikötni velök.

De azért nem volt nyugta az aranyos szívű királykisasszonynak. Azt már csak nem engedheti, hogy kirabolják, megöl-

jék azt a szegény öreget. Ha nagy kincse van, hát legyen boldog vele, őrizgesse, nem árt vele senkinek.

— Meg kell valamiképp menteni. De hogyan? Hiába mondanám valakinek, hogy menjen oda és figyelmeztesse a veszedelemre. Senki sem merné megtenni. Nincs más hátra, mint hogy magam menjek el.

Mindjárt föl is kerekedett. Ugy tett, mintha egymaga akarna sétálgatni a kertben, aztán szépen kiosont a hátsó

ajtón, keresztül sietett a mezőn és mihamar bent volt az erdős sziklák közt. Itt már aztán nehéz volt megtalálni a helyes utat, mert biz' ott semmiféle nyom sem volt. Csak bolygott tehát erre-arra és minden szikla-hasadékba bepillantott. Nem is nagyon sokára bar-

langhoz ért, mely messze vezetett be a sziklába.

— Hát ha itt lakik? Végig kell járnom ezt a barlangot.

Nem is csalatkozott. Itt lakott a titokzatos öreg. A hosszú folyosó végiben tágas barlang tárult fel s ott ült az öreg a nagy ládán, mellette pedig a hollója. Nagy kalap volt a fejében, fehér szakála pedig leért egészen a földre; az már bizony nőhetett vagy száz esztendő óta. Aludni is jó rég óta aludhatott

... MELLETTE A HOLLÓJA.

ültél
kalan

A
miko
csak
mit
talál

D
fejét
moz
mon

A j
szor

E

az

moz

ból

zett

mi

lan

get

vill

tét

szé

rál

biz

ve

fut

sen

hi

me

sz

bó

M

ültében mozdulatlanul az öreg, mert a kalapján a pók is hálót szőtt már.

A királykisasszony kissé meghökken, mikor messziről megpillantotta. De azért csak ment előre és azon törte a fejét, mit csináljon, ha az öreg nagyon mélyen talál aludni. Hogy keltse föl?

De ezen nem köllött sokáig törnie a fejét. Amint közelebb ért, a holló megmozdult és valamit káromgott, mintha azt mondta volna:

— Ez ő, ez ő!

A jó királykisasszony!

Erre fölébredt az öreg is. Nem mozdult a helyéből, csak szétrézett és persze mindjárt megpillantotta a vendéget. A szemei úgy villogtak, mint sötétben a macska szeme és a jó királykisasszonynak bizony nagy kedve lett volna elfutni. De mégsem tette.

— Ha már idáig jöttem, nem járok hiába.

És bátran előbbre ment. Mehetett is, mert az öreg eléggé barátságosan így szólalt meg:

— Csak jőjj bátran, látom a szemeidből, hogy nem jössz rossz szándékkal. Mit kívánsz tőlem?

— Nem kívánok én semmit, jó öreg,

csak azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, milyen veszedelem környékezem.

— Engemet nem érhet semmi veszedelem.

— Dehogy nem! Egy csapat kincs-szomjas katona készül ide, hogy megöljön és elrabolja a kincsedet.

— Tudom, tudom, meghozta hírét az én hűséges szolgám, a holló.

— Oh, és mégis elaludtál! Hátha megleptek volna!

— Nem lehet, nem lehet. Holló szolgám jól vigyáz. Aki ide mint ellenség jön, arra ő rá ismer. Fölkelek, segy szavamra bezárul a szikla. No de hiába is jöttek volna, nincs itt olyan kincs, amilyenre ők áhítoznak. Hanem van más és mert te olyan jószívű voltál hozzám, hát neked adom. Éppen neked való,

MIT KIVÁNSZ TŐLEM?

sőt igazán téged vártalak vele.

— De én nem akarlak megfosztani a kincsedtől. Van nekem otthon kincsem elég.

— Meghiszem! De ilyen nincs, pedig éppen erre van szükséged.

— Nem tudom, mi lehet az. De nehogy azt mondd, hogy megvetem a szíveségedet, hát egy keveset elviszek belőle emlékül.

— Az nem lehet! Ezt a kincset nem lehet fölosztani, sem darabokra vágni. Nem is kell az mindenkinek, csak éppen neked. Mert hát mondd csak, te jó kis királyleány, mire vársz te most már régen?

A királykisasszony elmosolyodott. No, már amire ő vár, azt bizony nem találhatja itt a barlangban. Mert biz' ő neki nincs más kívánni valója, mint az, hogy megjőjjön valahonnan az a királyfi, aki őt feleségül vegye és azután felüljenek a trónusra és boldogan uralkodjanak. Meg is mondta az öregnek. Ez pedig így szólt:

— Tudom, tudom. Éppen az a királyfi van itt ebben a ládában.

No, erre meg már nagyot nevetett a királykisasszony. De egy pillanattal később már nem nevetett.

Mert az öreg fölállt a ládáról s háromszor ráütött a földélre.

— Jőjj ki!

A láda teteje fölpattant és hirtelen kiemelkedett belőle . . . egy ijesztő maskura krampusz. A királykisasszony megremült, amit egy csöppet sem csodálok, mert az a láda-fia förtelmes volt, az már bizonyos.

— Juj de csuf jószág! kiáltá a királyleány.

— No, így amint most van, nem valami szép vitéz, az igaz. De lásd, jóságos királykisasszony, lehetne belőle másféle is. Csakhogy valakinek meg köllene őt váltani. Mert ő sem volt mindig ilyen, én sem voltam mindig ilyen, és úgy van ránk a sors kimondva, hogy csak az segíthet rajtunk, ha valaki tiszta jó szándékból megkönyörül rajtunk.

— Azt én szívből megteszem. De hát mit tehetek értetek?

— Most csak ő érette tehetsz valamit, mert övé az elsőség. Vajjon segíthet-e ő én rajtam is, azt nem tudom. Borzadsz tőle, ugy-e? Nos, ha szegényt megöleled: fölzsabadtod a gonosz varázslat alól.

Már ennek fele sem volt tréfa. A szegény királykisasszony elborzadt, ha csak rá is né-

— JUJ DE CSUF JÓSZÁG!

zett a szörnyeteg figurára. De aztán megint olyat gondolt, hogy mégis kegyetlenség lesz, ha nem menti meg, mikor tőle függ. Már csak megteszi.

És legyőzte irtózatát, oda ment a förtelmes figurához s jószíviuen megölelte, mondván:

— Te szegény, hiszen én szívesen segítek rajtad.

Alig hogy ezt kimondta, az öreg egy

csillagos kis pálczikával megérintette a maskurát s így szólt:

— Meg vagy váltva. Lépj ki úgy, mint hajdan voltál és mégsem úgy, mint hajdan voltál, hanem okulva nagy büntetéseden.

A torz alak megrázkódott és megindult, mire a királykisasszony akaratlanul is meghökkenve lépett hátrább s egy

kicsit meg is botlott. Amint újra fölpillantott, akkor ámult csak nagyot. Szeme-szája elállt bele. Mert aki a ládából kilépett, a leggyönyörűbb délczeg ifju volt, pompás selyembe, bársonyba öltözve.

— Ime jó királykisasszony, itt van, akit vártál. Igazi királyfi.

— Valóban az! szólt büszkén a ki-

... DÉLZEG IFJU VOLT.

rályfi. És neked, csodaszép jó királykisasszony, örökké hálás híved leszek, amiért megmentettél.

— Azt nem nekem köszönheted, felelé szelíden a királyleány. Ez a jó öreg az igazi megmentőd. Ámde mindegy, most már, úgy remélem, együtt leszünk boldogok. Veled megosztom a trónust, és jó öreg barátunk majd szolgál nekünk jó tanácsokkal, velünk jön a palotába.

— Azt nem tehetem, jó királykisasszony, szólt az öreg. Nekem még itt kell maradnom, nekem még van végezni valóm.

A jó királykisasszony oda fordult a királyfihoz:

— Kérjük együtt, akkor bizonyosan velünk jön.

— Azt ne tegyük, felelé a királyfi. Mi király és királyné leszünk, mi nem

kérünk senkitől semmit. S ha neki jobban tetszik itt maradni, engedjük meg neki.

A királykisasszonynak ez nem egészen tetszett, de bele nyugodott. A királyfinak jobban kell tudnia az effélét. Aztán igaz is, hogy nem szabad kedve ellenére kényszeríteni a jó öreget. Elbucusztak tehát tőle.

— Ha nem jössz velünk, szólta a királykisasszony, legalább igérd meg, hogy meglátogatsz néha-néha.

— Azt megteszem, bizonyosan megteszem, felelé az öreg.

Nagy volt az öröm a palotában, de az egész országban is, mikor megtudták, hogy megjött végre a királyfi, akit régtől vártak, aki a királyuk lesz. Tetszett is a deli királyfi mindenkinek, még azt is szerették, hogy olyan büszke és parancsoló a szava, viselkedése. Látszik, hogy uralkodásra van teremtve.

Mindjárt ki is tüzték a királyi lakodalmom napját és nagyban készültek az ünnepségre. A királyfi pedig már addig is úgy volt, mintha meg lett volna koronázva. Már ő parancsolt mindenben, mert úgy is ő lesz a király.

A hosszú szakálu öreg pedig ezalatt ott élt tovább a barlangban az ő vén hollójával. A kincs-szomjas katonák sem kutatták többé, mert már tudták, hogy nem találják ott kincset. Egy napon pedig az öreg így szólt:

— Induljunk, szolgám. látogassuk meg a boldog királyfit. Őriztük híven száz esztendeig. Megtettük, ami ránk volt szabva. Most már lássuk, miképen cselekszik ő mi velünk. (Vége köv.)

A FESLETT NADRÁG.

CZICZA körme vágjon bele! ...
Alig három perc alatt
Ötször ejtém ki kezemből
A tűt meg a fonalat!

Azért hogy én fiu vagyok,
Magamban így gondolám:
Nadrágomon ezt a féslet
Összetűzhetem talán!

Dehogy birom, dehogy tudom —
Sohogysem áll rá kezem,
Jobb ha ezt a nehéz munkát
A kezemből leteszem.

Leteszem és megkérelem
Mégbántott kis hugomat,
Ő varrja meg ügyes ujjal
A feslett nadrágomat.

A KHALIFA BÖLCSE.

— Keleti mese. —

OGORVÁN, kedvetlenül dőlt hátra híres Bagdad városában, fényes palotájában puha kerevetén a hatalmas uralkodó. Kedvetlen volt, mert sok volt a baja, gondja, hogy igazságot tegyen az emberek közt, kik egymással örökös viszálykodásban éltek.

— Valóban, Allahra mondom, több az örömem az okatlan állatban, mint az emberben. Ime, a hü kutyám, ez soha sem szomorít meg. Ugy-e Juszuf?

Juszuf, a khalifa alázatos szolgája volt, ki mindig úgy beszélt, amint ura kedvét látta. Most is így szólt tehát:

— Nagyon igaz, oh hatalmas khalifa. Már a régi mese is mondja.

Ekkor közbeszólt az öreg Abdullah, a böles:

— Ne higgy neki, ó hatalmas khalifa! Nem az igazság szól a nyelvéről.

— De csak hadd mondja el. Mit mond az a régi mese?

— Azt mondja, kezdé Juszuf, hogy hajdanában egyszer valahol és valamikor volt egy szegény ember, aki utra kelt, hogy szerencsét próbáljon. Amint ment-mendegélt, egyszerre csak nagy jajgatást hall egy mély gödörből. Oda megy, hát látja, hogy oda beesett egy majom, egy róka, egy kigyó meg egy ember. Kérve kérték, segítse ki őket. Meg is tette. A három állat menekült ki először s mindegyik azt mondta:

— Az az ember, aki ott lent van, rossz ember. Vigyázz, inkább ki se húzd.

A szegény ember azonban kihúzta. Mikor kint voltak mind, nagyon hálálkodtak s kérték a szegény embert, hogy ha majd egyszer valamikor az ő tájukon jár, látogassa meg őket, hogy újra is bebizonyíthassák a hálájukat. Azután ment kiki a maga útján.

Idők multán a szegény ember megint arra a tájra jutott. Forró nyári nap volt, majd eldőlt az éhségtől és szomjúságtól. Megpihent egy fa alatt, hát egyszerre csak a legpompásabb gyümölcsök hullottak az ölébe. Föltekintett s látta, hogy az egykori majom van ott.

— Nagyon örvendek, hogy újra látlak. Hoztam neked egy kis gyümölcsöt, talán jól fog esni ilyen forró napon.

A szegény ember egészen fölüdült s éppen odább akart menni, mikor meglátja a rókát. Ez is ráismert és így szólt:

— Jaj de örülök, hogy látlak! Minap, amint vermet ástam, kincsre találtam s mindjárt arra gondoltam, milyen jó hasznát vehetnéd te annak. Jőjj velem, megmutatom.

Az csakugyan jókora kincs volt s a szegény ember, aki most már gazdag lett, vígan ment a városba. Az első, akivel találkozott, az az ember volt, akit hajdan megmentett.

— Ha már az állatok olyan háladosak voltak, képzelem, ez mennyire fog örülni, kivált ha megtudja, milyen szerencsés lettem.

Csakugyan úgy látszott, hogy ez az ember is nagyon örül. Magához hívta vendégül a házába és így szólt:

— Nem jól teszed, hogy ennyi kincset így hordozol. Van nekem jó vas-

ládám: zárjuk oda, ott biztos helyen lesz.

Megtették és mikor leszállt az éj, lefeküdtek. De a ház gazdája nem aludt. Mind azon törte a fejét, miképen kaparíthatná meg azt a kincset. Hamar ki is találta a módját.

Szaladt a kadihoz (bíróhoz) és elmondta, hogy egy veszedelmes gonosztevő tért be hozzá, aki elárulta, hogy a khalifát akarja meggyilkolni. Jó lenne rögtön elfogni és börtönbe csukni.

Nagyot ijedt a jó kadi, előhívta fegyveres embereit és rátört az alvó emberre. Hiába kérdezte ez, miért verik vasra, mi bünt tudnak reá? — csak vitték és bedobták a legmélyebb tömlöczbe. Ott sinylődött aztán napokig, hetekig s bizony ugy látszott, ott felejtették. Volt ideje gondolkozni s lassanként kitalálta az igazat.

— Bevádolt, hogy megkaparítsa a kincset. Oh a gonosz! Ha akkor ki nem szabadítom, most nem jutok ilyen bajba! A háladatlan!

Ekkor valami sziszegést hallott.

— Ne busulj, szegény ember, itt vagyok még én is.

Amint szétnézett, a kigyót pillantotta meg, mely a tömlöcz fala alól bujt elő.

— Itt vagy? Hát ugyan mivel segíhetnél? Legföljebb hogy megmarsz és bele halok.

— Ilyen hálátlan gonosznak ne tarts! De igenis megmarom a khalifa kedvencz leányát és senki sem fogja tudni meggyógyítani. Te azonban vállalkozhatol reá. Ott a sarokban nő egy nagy gomba.

Azt törd le és ha a khalifa leányához visznek, dörzsöld meg vele a sebet, s a hercezkisasszony meggyógyul.

Még aznap csakugyan az történt, hogy amint a hercezkisasszony a kertben sétált, egy kigyó megmarta. Rögtön nagyon oda lett, félholtan vitték vissza a palotába. A legtudósabb orvosok adtak jó tanácsot, mit kell tenni, de mind hiába. A khalifa végre a fele birodalmát oda ígérte annak, aki megmenti kedves leányát, de csak nem tudta senki megmenti. Végre meghallotta a khalifa, hogy van a tömlöczben egy rab, aki azt mondja, hogy meggyógyítja a hercezkisasszonyt.

Rögtön előhívták a szegény embert és nem is hiába. Alighogy a kigyó ajánlta módon megdörzsölte a beteg kezén a sebet, mindjárt beállt a javulás, a hercezkisasszony visszanyerte eszméletét s nem telt bele sok idő, már teljesen egészséges lett. A khalifa pedig beváltotta szavát és a szegény embernek adta feleségül a leányát s vele a fele birodalmát. Mivel pedig megtudta, milyen gonosz, hamis vád miatt került a szegény ember tömlöczbe, hát elfogatta a rossz lelkű háladatlan embert s ugyanabba a mély tömlöczbe csukatta. Mert ezt meg is érdemelte, mikor háladatlan tudott lenni jóltevőjéhez, s gonoszabb az állatnál is.

Eddig volt a mese s tetszett a khalifának.

— Szép a meséd, Juszuf, igaz is, amit mond. Most már, vén Ahdullah, állj a szavadnak és bizonyítsd be, hogy nem igaz, amit Juszuf mondott.

khalifa
vége,
gonosz
történ
gény
került
a kha
mig a
mivell
csátot
lifa, e
nél a
oktala
aki b
ha va
lelkü
tapas
nak g
gyülő
kedve

S
Megő

csátó
mely

A

vasta
megl
meg
mind
rácso
hiába
nem

M
india
össze

— Állok is szavamnak, oh hatalmas khalifa. Mert a mesének ott még nincs vége, ahol Juszuf elhagyta. Ő csak a gonosz embert látta. Azután még az történt, hogy mikor a boldoggá lett szegény ember megtudta, hogy börtönbe került, aki őt oly nagyon megbántotta, a khalifához sietett és addig könyörgött, míg a bűnös vissza nyerte szabadságát, mivelhogy az, akit megbántott, megbocsátott neki. És ime, oh hatalmas khalifa, ebben különb az ember mindenkéül a földön. Háladatos lenni tud az oktalan állat is, de megbocsátani annak, aki bántotta, csak a nemes szív tud. És ha van is rossz ember, de van nemeslelkű is, és azért bármily szomorúságot tapasztaltál, soha se légy felebarátaidnak gyűlölője, mert akkor a jókat is éri gyűlöleted. Inkább bocsáss meg a jók kedvéért a gonoszoknak is.

S a mogorva khalifa arca földerült. Megölelte a vén Adulláht s így szólt:

— Igen, neked van igazad! Megbocsátok a rosszaknak azért az örömért, melyet a jók szerezhetnek!

A TIGRISRŐL.

(Képpel a czimlapon és a 244. lapon.)

ARAGADOZÓ fenevadak legveszedelmesebbikéről bizonyosan sokat olvastatok már. Aki pedig Budapesten meglátogatta az állatkertet, közelről is megnézte a gyönyörű állatot, még pedig minden veszedelem nélkül. Mert itt vasrácsos, biztos ketreczben van zárva s hiába vicsorgatja reánk rettentő fogait, nem félünk tőle.

Már ha ott az ő hazájában, a kelet-indiai erdőkben, bozótokban akadnánk össze vele, akkor persze nem volnánk

olyan nagyon vitézek. Ámbár akkor is megeshetnék, hogy a tigris éppen úgy meghökkenne, mint jó magunk. Mert akármilyen hatalmas és kegyetlen fenevad, rendesen mégis félti a bőrét és jobb szeretet elillanni. Csak ha támadják, akkor aztán vakmerően ront ellenségeire.

Van azonban olyan tigris, mely nem fél az embertől, sőt keresi, hogy aztán elragadja. Az ilyen tigrist »emberevőnek« nevezik és azt fogták rá, hogy ha egyszer bele kóstolt az ember-vérbe, nem is köll neki más. Csakhogy az nem egészen úgy van. Az igaz, hogy az emberevő tigris mindig emberre les, de más okból.

A tigrisnek háromféle fajtája van. Egyik fajtája messze bent a vadonban él s csak erdei és mezei vadat ejt zsákmányul. Ez a legóvatosabb és leginkább kerül az embert. Sőt föl van jegyezve nem régi időből egy nevezetes eset, amikor ilyen tigris ugyan csak sajátságos helyzetbe jutott két gyermekkel. Nagy vihar tört ki, roppant felhőszakadás zuhogott alá s egy kis patak néhány perc alatt egész tengerré nőtt. A veszedelem ott érte az erdő szélén a két gyermeket. Oda vesztek volna, ha szerencsére még idején bele nem kapaszkodnak egy nagy fába, melyet az ár sodort magával, s mely a bozótban megakadt. Halálos félelemben ültek a fán, de még nagyobb lett a rémületök, mikor az áradatból egyszerre csak felbukkan egy hatalmas tigris, mely már-már fuladozott, de végre ugyan-arra a fára kapaszkodott fel. A szegény gyermekek készen voltak rá, hogy a fenevad rögtön széttépi őket. De az rájuk sem hederített. Maga is úgy meg volt rémulve, hogy egyébre sem gondolt, csak arra, hogy jól megkapaszkodjék. (Lásd a képet a czimlapon.) Messziről az emberek észre vették ezt a sajátságos menekülő társaságot és csónakon puskával siettek oda. De a tigris nem várta meg a pus-

kásokat, inkább vissza bocsátkozott a vízbe s uszva próbált menekülni. Hogy kiuszott-e, nem láthatták, mert az embereknek a két gyermekre volt inkább gondjuk.

A másik fajta tigris a falvak közelében szeret bujkálni és házi állatokra les. Ez rendszeren vén, már kissé elgyöngült és kényelemszerető állat, aki nem igen tudja jól üldözni az erdei vadat. A tulkot és más házi állatot könnyen ejti zsákmányul s hamar rászokik az ilyen kényelmes életmódra. De mindig ravaszul lopózva közeledik prédájához. Ha pedig észreveszi, hogy fegyveresek üldözik, akkor meglapul és igyekszik elrejtőzni. (Lásd a képet a 244. lapon.) Ha nem sikerül, akkor aztán szembezáll.

Ezekből a tulokrabló tigrisekből kerülnek ki aztán az ember-evők. Mivel sokat ólálkodnak a falvak körül, sokszor látnak embert s többé nem ijedeznek tőle. De ez még nem tenné őket ember-evökké. Hanem mikor már a tigris nagyon elöregedett vagy pedig ha megsebesülés következtében félig-meddig nyomorékká lett, akkor a legkönnyebben megszerezhető prédája neki az ember. Mert még a házi állatoknak is finomabb a szaglásuk, élesebb a szemök, hamarabb meglátják az ellenséget, mint az ember, akit a tigris könnyen meglep. És védekezni sem tud az ember az ő pusztá két kezével, ha nincs fegyvere. Gyorsan elbán vele az elvénült, nyomorék tigris is. És a ravasz, kegyetlen ember-evő rendszeren kilesi, hogy magányosan járó, vagy másoktól messze elmaradt embert támadjon meg. Támadása legtöbbször sikerül, prédájával elsiet a sűrűségbe és azután mindig újra ismételi az ilyen könnyű zsákmányolást, nagy veszedelmére a falunak, melynek közelében tanyát ütött.

Régebben sok volt az ilyen ember-evő tigris; de most már egyik sem garáz-

dálkodik nagyon sokáig. Mihelyt hire terjed, hogy valahol ilyen veszedelmes ellenség ütött tanyát, mindjárt akadnak bátor vadászok, akik jó puskával neki indulnak, hogy elpusztítsák. És addig nem pihennek meg, míg rá nem találta és le nem lőtték. Aztán diadalmasan viszik be a faluba és nagy áldomást csapnak a tigris bőrére.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XL. köt. 13-dik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Havas Miklós, Somogyi Pista, Sternberg Ottó, Csipkay Mária.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Saary Miklós. A lénczvidék építő mesterei az angol Clark testvérek. — **Katzburg testv.** Helyet szorítok neki. — **Majláth Laczi.** Besoroztam. A leveledet máskor takarosán nyirbáld körül, amint illik. — **Náder testv.** Elfogadtam-é, ez a kérdés. Ha el, meg is fog jelenni. — **Wertheimstein Adrienne.** Küldheted bátran, de a szerző megnevezésével. A másik a kiadó-hivatal dolga. — **Beer Pista, Witz testv.** Még eddig semmi sem érkezett. — **Vuskits Ilonka.** Már ez a levelkéd szabatosabb. Még csak a girbe-gurba sorok ellen van kifogásom. Vonalzóval segíthetnél magadon. — **Ványa Gergely.** Laczi barátodnak igaz van. Mellette szól a földrajz is: Konstantinápoly (és nem, amint írod, Konstanziánápoly) két világrészben fekszik: Galata és Pera részeivel az európai oldalon, a voltaképeni Isztambul pedig (amelyikben a nagy mecset az Aja Szofia áll) az ázsiai parton van. — **Weisz Dezső.** Meg fog jelenni. — **Hegyessy Jolán.** Amire czélzol, az a »Forgó bácsi könyvtára«, melyből már 5 kötet jelent meg, díszes kiállításban. Homicskó Athanáz kedves rajaival az *Eggenberger* (Hoffman és Molnár) kiadásában, Barátok tere. Megrendelhető a vidéken is bármely könyvkereskedéssel.

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Gayer Gyula 50 kr., Concha Klári 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.